

Locci

@ Tidsskrift for den levende kultureary @

11. årg. nr. 1 efterår 2011

Center for Bio-diversitet

Velkommen til elektronisk Loci

Bevarelsen af den levende kulturarv, biodiversitet og hobbyavlerkulturen er en meget lille niche. Det har vi alle vidst længe, det er bla. også derfor, at det ikke går så godt med bevaringen af dyrkede planter og avlede tamdyr på et folkeligt niveau.

Stort og produktivt er godt – lille og uproduktivt er ikke!

Derfor er sorter der bare er pudsige og racer, der ikke producerer noget, som kan omsættes til et specialprodukt stærkt truede.

De mennesker, der ser anderledes på det, og gerne vil holde kulturarven i live trods den manglende nytteværdi, er sat uden for indflydelse på den politiske styring af bevaringens indsats her i landet.

Afmagten har desværre også ramt Loci – hvor dejligt det end ville være med et trykt blad i hånden, må vi erkende, det ikke længere kan lade sig gøre at udgive det i fysisk form.

Portostøtten til små blade er for længst væk, og vores ven på trykkeriet er fyret, bla. fordi han favoriserede små smalle projekter som os. Så trykprisen er nu på markedsvilkår, som det så smukt hedder.

Udmattelsen har desværre ikke kun ramt os – Oregaards mangeårige blad er også stoppet.

Det kunne godt se ud som om det offentlige system har vundet over de halstarige græsrodder, der vil følge deres hjerte i bevaringsarbejdet.

Græsrodderne, der bare skal arbejde frivilligt i det statstyrede bevaringsprojekt, adfærdsstyret af tilskudskroner er embedsmændenes drøm. På længere sigt vil deres drøm overvejende sandsynligt vise sig at være en illusion.

Vi vil forsøge at give Loci et nyt liv som et elektronisk tidsskrift.

Det er problematisk, fordi det måske vil være svært at få kontingentindtægter fra medlemmer når, der kun kommer et elektronisk blad pr. email

Men der er også gode sider ved det:

1) kontingentet behøver ikke være så højt, når der ikke er porto og trykkeudgifter

2) vi kan billigt nå ud til mange flere mennesker

Dette nr. er det første i elektronisk form, så tilbagemeldinger om formatet osv. er velkomne. Fungerer det at printe ud hos dig osv.

Vi håber I hænger ved!

Husk fordelene ved at betale er at:

- du modtager et printbart blad direkte i din email
- du får medlemsrabat på tilbud

2011 er kontingent frit og du er velkommen til at videresende dette nr. af Loci til venner og bekendte.

Vi mister mange gamle medlemmer i omstillingprocessen, og skal den elektroniske version af Loci overleve, er vi nødt til at forny medlemsskaren.

Så – spred ordet !

Loci - tidsskrift for den levende kulturarv - ISSN 1601-0493

© Center for Bio-diversitet. Oplag: elektronisk printbar PDF 1 - 4 gange årligt.

Redaktion: Heine Refsing.

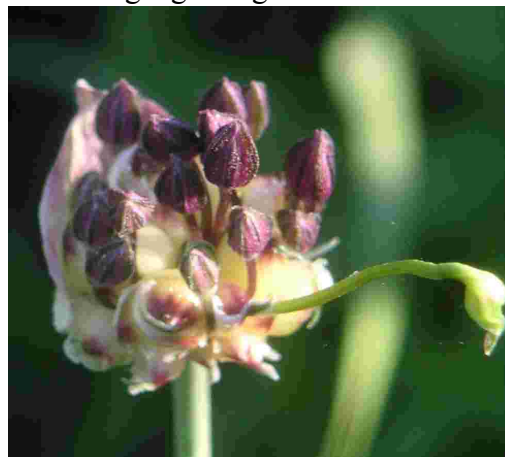
Alle artikler repræsenterer ikke nødvendigvis en officiel holdning fra Center for Bio-diversitet, - den enkelte forfatter er ansvarlig for sine egne synspunkter.

Udgiver:

Center for Bio-diversitet“ Hvejselvej 127, 7300 Jelling, Danmark. foreningsregister nr.: FOR1005284.
SE-nr: 1935.0738 -- Tlf.: 7587.3008
www.biodiverse.dk mail: info@biodiverse.dk

Medlemskab & abonnement år 2011:

- Danmark private – frivilligt kontingent

Forsiden: Skovløg
foto af Peter Erlandsson

Skovløg – den fattiges porre

Af Peter Erlandsson

Før i tiden indgik tre vilde oprindelige løgarter i kostudbuddet hos den nordiske almue. Lidt lemfældigt passede i eller opad urtegården dyrkede man gräslök/purløg, backlök/vild løg og skogslök/skovløg. I den moderne urtehave ser man desværre nu kun porre.

I den følgende artikel fortæller jeg om mine erfaringer med den - efter min overbevisning - mest anvendelige af disse tre arter, nemlig skovløg.

Kært barn har mange navne.

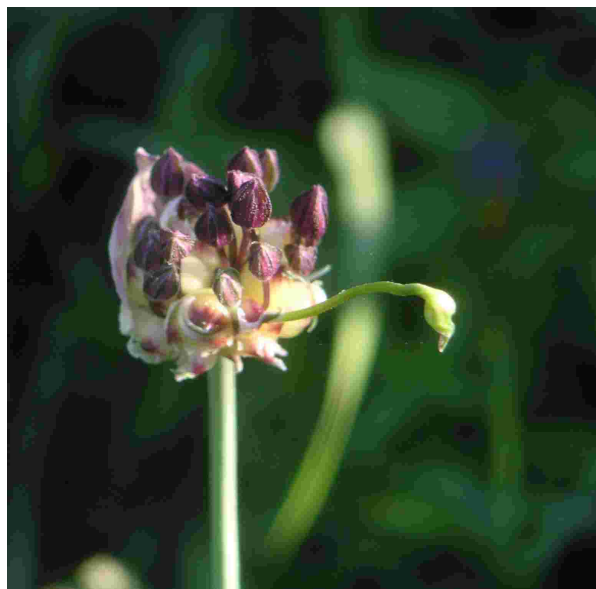
Langs kysterne i det nordlige Europa vokser *Allium scorodoprasum* vildt. På dansk hedder den skovløg, på norsk bendellauk og på svensk skogslök. Folk fra Øland kalder planten kjepe og på Gotland kaldes den kajp. I ældre tekster har jeg set betegnelsen 'råckenboll'. Den vokser vildt rundt langs hele Østersøen med nordgrænse ved Ålandshavet. Arten findes endda langs Nordsøens kyster. I Danmark gror den langs alle kyster og i Norge når den helt op til Vestlandets kyster. Selv har jeg set vild skovløg mange forskellige steder, men den vokser ret tyndt, undtagen på Øland og Gotland. På disse øer har jeg set den i store mængder og som tuer (overs. bemærkning: det samme gør sig, ikke overraskende, gældende på Bornholm). Hvor jeg selv bor, i Stockholmsområdet, er der isolerede forekomster af skovløg i den indre skærgård.

Jeg synes, at navnet skogslök/skovløg er noget misvisende. Løgene gror efter min opfattelse først og fremmest i grøftekanter og skovbryn. Midt i skoven ses de aldrig og helt klart er det også, at de ikke trives i nåleskov. Kajp finder man mest på magre jorder, fordi løgvækster holdes nede på god jord, hvor de ikke kan klare sig i konkurrencen med andre vækster. Undtagelsesvist ses skovløg på fugtige enge og der kan man notere sig, at de trives og vokser meget bedre.

En erstatning for porre!

En ven, der er avler, sagde til mig for sikkert 20 år siden: "Jeg forstår ikke, hvorfor du dyrker så mange porrer. Sats som jeg på skovløg istedet. Med dem får du lige så stort udbytte på trods ukrudt. Jeg fulgte til dels hans råd. Lige hvor jeg bor i Svealand hersker Fimbulvinteren hvert år - og porrer tåler ikke egnens vinterkulde. Alle porrer, der efterlades i jorden, fryser ihjel og derfor graver jeg dem op i oktober til opbevaring i sand i kasser, som jeg så sætter ind i kælderen i slutningen af november. Det er klart, at sådanne porrer på det nærmeste er uspiselige hen på

vinteren ligemeget hvor omhyggeligt opbevaringen foregår. Det var derfor en stor lykke og lettelse for mig at dyrke porrens nærmeste slægtning, skovløget, som grøntsag og allerede have gavn af den fra begyndelsen af maj.

Dyrknings iagttagelser

Jeg har fået og samlet udsæd af arten fra Gotland, Øland og den Stockholmske skærgård. Ét resultat denne indsamling giver er, at jeg i alt fald for en overfladisk betragtning ikke kan se nogen artsvariation. Min egen udlægning af denne mangel på variation er følgende: Skovløget blomstrer fra juni til august, men danner så vidt jeg forstår aldrig frø. Skovløget udvikler i stedet bulber-bulbiller-spireknopper-smålog-yngelknopper, ja vælg selv, hvad du vil kalde dem! Bulbillen/yngelknoppen er mere spiredygtig end et frø, men udbredelsen går utroligt langsom. Derfor forbliver arter med en sådan forplantning indenfor afgrænsede områder. Flere af yngelknopperne er også rene kloner af moderplanten, hvorved mængden af gener forbliver begrænset. Spireknoppernes farve varierer fra lilla til lyst gule og bliver op til ærtestørrelse. Hvert blomstrende løg danner ti til halvtreds bulbiller. Jeg høster dem, når de af sig selv slipper blomsterstanden - om oftest allerede i slutningen af juli. Min halvville avl består af mindst tusind planter (tusind høstede fuldvoksne kajpar svarer til hundrede porrer) og jeg lader ca. 100 planter stå og gå i blomst. Blomsterstandene bliver mellem 40-80 cm høje og er meget dekorative. Min årlige høst af yngelknopper er ca. tre hundrede gram. Smålogene er fortrinlige i madlavningen, men jeg gemmer en del til fornyelse af min skovløgssavl.

Jeg spreder bulberne på min grund i ca 2 cms

dybde. Normalt sår jeg i aug-sep, men jeg har også sået om foråret. Første sommer kommer der bare nogle lidt sølle, tynde blade, andet år kommer der porrelignende, men mere spæde planter med en stilktykkelse på højst 3 mm. Først det tredje år bliver skovløgene store med stilke på knapt 1 cms tykkelse og en højde på ca 25 cm. Ældre planter på over 5 år udvikler sig nærmest til klynger af smukke dværgporrer. At dyrke skovløg i urtehaven er altså et arbejde med perspektiv over flere år. Når bestanden er etableret og har nogle år på bagen, kan man høste ret voldsomt, for da har man planten i alle stadier.

Jeg anvender områder på ejendommen, som ikke er egnede til anden grøntsagsdyrkning og hvor planterne kan være i fred, til skovløg. Jeg lader jorden gro til med almindeligt græs og urter, som jeg siden holder nede, da jeg plukker kaninfoder. Jorden er selvfølgelig meget næringsrig, jeg vil jo have så store skovløg som muligt. Jeg synes det er mest praktisk, at dyrke de flerårige løg i rækker. Løgene er jo som nævnt ikke særligt modstandsdygtige overfor ukrudt og jeg har derfor oplevet, at tilfældig 'naturlig' dyrkning er vanskelig at styre, men jeg erkender at den vækstform er smukkest!

Hvad kan man eller sige? Jeg har aldrig set sygdom på mine skovløg! De er heller ikke særligt kræse mht jordbund og jo længere de har groet et sted, jo bedre synes de at trives. Dette skyldes nok at løgvækster vokser i mykorrhiza, dvs. i samliv med svampe og det tager ofte nogle år førend det rette svampemycelium er opbygget i jorden.

Forår er høsttid

Tidligt på foråret kan man se skovløget titte frem med ret tynde blade. Fristelsen til at klippe nogle blade er for stor. Allerede efter nogle uger udvikler de sig til små porrelignende planter. I denne periode høster jeg fortsat kun enkelte blade her og der. Sidenhen, når sommeren står i fuldt flor, klipper jeg helt udvoksede planter af ved foden. Jeg graver aldrig hele planten op, væksten er jo flerårig og det hasselnøddestore løg, der efterlades i jorden giver sig taknemligt til at vokse igen. I løbet af de første uger i juli slutter høsten, planterne begynder at visne ned - undtagen de løg, der er gået i blomst.

En kosttradition, der er værd at holde fast i!

På Gotland og Øland indgår skovløg endnu i husholdningerne. Fra april plukkes kjepe/kajp, først og fremmest for at indgå i en vidunderlig løgsuppe. Selv må jeg, der bor i en koldere egn, slå koldt vand i blodet og vente til juni med at lave min kajpsuppe . Jeg tror at dette halvildtvoksende, alternative kostindslag har været meget almindelig, i hvert fald i Østersø-egnene.

Mine skovløg udgår fra tre forskellige stammer af vilde vækster, der har givet mig skønne måltider af tidlige grøntsager. Der er også sket det, at flere af mine venner og naboer dyrker skovløg her og der, udsprunget fra min urtehave. Mange har opdaget hvilket vidunderligt vildtvoksende løg, der glæder sig og trives i vores natur. Skovløgene burde gro på alle ledige pletter på offentlige arealer rundt om villaer og beboelsesejendomme. Det drejer sig om en altfor værdifuld plante til bare at blive glemt. Jeg har udbredt planten på nærområdets offentlige arealer og grøftkanter i det håb, at den altid skal findes, vild og livskraftig. Og jeg har opfordret andre til at gøre det samme, da nogle få hundrede ildsjæle i løbet af få årtier sagtens skulle kunne udbrede denne art til gavn for den brede befolkning. Det burde være muligt for alle at gå ud i naturen og klippe sig nogle velvoksne skovløg og således berige maden med et herligt løgkrydderi.

(Oversat af Hanne Vera)

Den danske spidshund

af Susanne Kringelum

Spidshunde anses for at være en af de mest "primitive" eller oprindelige tamhundetyper. Den danske variant af spidshundene er en lille smuk og kærlig hund, der forener sit dekorative udseende med naturlige og robuste egenskaber, som man finder det hos "primitive" racer.

Den danske spids har gennem årene haft mange navne. Nogle af dem er grønlanderspids, samojedspids og ulvespids. Den har været kendt helt tilbage i 1700-tallet. På Jens Juels berømte maleri fra 1796-97 af familien Ryberg ses den faconklippet. Der findes mange gamle billeder af spidshunden.

I gamle dage blev spidsen brugt til at passe på gården og som "barnepige", før man fik fjernsyn. Idag er den en dejlig familiehund, som er lærenem, hvilket bliver brugt både til lydighed og agillity.

Spidsens genopdagelse

Arbejdet med at få racegodkendt den danske spids, startede i 1988. Det var Jytte Weiss,

Hunden Mops hjælper med at stakke tørv (1942)

dengang formand for Dansk Kennel Klubs "Udvalg for Nationale og glemte racer", der startede det store arbejde med at samle billedmateriale sammen, og opspore typiske avlsdyr.

Målet med dette arbejde er at få racegodkendt den danske spids på såvel nationalt som internationalt plan, og derved sikre dens bevarelse og renavl.

Der blev fundet så mange individer af de danske spidshunde, at den første mønstring kunne holdes den 11. januar 1992.

Formålet med mønstringen var især oprettelsen af et X-register i Dansk Kennel Klub. Dette register indeholder oplysninger om, hvilke af de mønstrede hunde, der ud fra

en foreløbig standard, er godkendt til avl i forbindelse med standardisering og registrering af racen.

Hundene blev bedømt af Ole Staunskjær og Leif Lehmann Jørgensen.

Ud af 19 fremmødte hunde, blev 12 godkendt.

De godkendte hunde kom i Dansk Kennel Klubs X-register, og antallet er vokset meget siden.

Fra januar 2001 kunne dansk spids komme med på Dansk Kennel Klub's nationale udstillinger, DKK's kredse og specialklubbers udstillinger.

Dansk spids fik dog først den første danske champion i april 2005. Det blev Blackie.

I 2002 vedtog DKK, at hvalpe efter avlsgodkendte forældre skal stambogsføres i DKK's X-register, og i november 2003 kommer så DKK racestandarden på dansk spids.

2010 blev FCI's verdenshundestilling holdt i Danmark, og dansk spids fik lov til at udstille på en international udstilling for første gang, og vi fik vores første verdensvindere. Det blev Spitha Bonus Junior og Mille.

Dette førte til, at dansk spids fra 2011 måtte deltage på internationale udstillinger i Danmark.

Den danske Spids er en lille, typisk spidshund. Hannerne må være fra 43 cm. til 49 cm. i skulderhøjde og tæverne fra 39 cm. til 46 cm.

Pelsen er ikke kridhvid, men cremefarvet uden nogen form for aftegn af andre farver. Nogle kan endda have et rosa skær i pelsen. Pelsens farve bliver mørkere med alderen. Gamle hunde kan blive næsten brune. Den har halvlang pels med lidt manke og flot busket hale, der bæres oprullet på ryggen. Halen hænger dog ofte ned, når hunden ikke er i bevægelse. Dette er ikke nogen fejl, men næsten et særligt kendetegn på den danske spids. Pelsen må ikke stritte ud fra kroppen. Ansigtet og benene er korthåret, bortset fra faner på bagsiden af benene.

Benene er ikke kraftige, men heller ikke spinkle, den er godt vinklet med lige og parallelle ben. Den har lette og effektive bevægelser.

Øjnene er brune, og snuden er brun, sommetider næsten lysebrun. Den brune snude kommer med alderen. Som hvalpe har de sorte snuder, men de fleste får den brune farve.

Som helhed er hundens bygning rektangulær, lidt længere end den er høj.

Dens danske spids er en livlig, venlig og klog hund, som er meget børneglad. Den passer godt på sit hjem og sin familie. Den kan være reserveret overfor fremmede, men det er spidshunde jo tit.

Selskabet for Dansk Spids

Bevarelsen af den gamle spidshund varetages af Selskabet for Dansk Spids.

Man indsamler stadig historisk materiale om spidsen, eksempelvis billeder.

Den registrerede bestand af danske spidshunde er baseret på en temmelig snæver genetisk base, derfor er man også stadig interesseret i komme i kontakt med ejere af originale danske spidshunde.

Hvis man har oplysninger om Spidsen, kan man kontakte sekretæren i Selskabet for Dansk Spids.

Mere information og se mange gode billeder af spidserne på:

www.danskspids.dk

NeoOffice

Opfordring til avlerboycot af GRU

Heimdal – et dialogforum hvor avlere af gamle husdyrracer arbejder på at finde fælles fodslag i forhold til det statlige Genressourceudvalg, opfordrer her i en pressemeldelse til, at boycotte indstillingen såkaldte avlerrepræsentanter til det kontroversielle statsudvalg:

Idet vi henviser til Sagsnr. PD-11-3045-000001 vedrørende indkaldelse af forslag til indstilling af avlerrepræsentanter til Udvalget til Bevarelse af Genressourcer hos Danske Husdyr, i daglig tale GRU, tillader vi os inden for den udstukne tidsramme, venligt men bestemt at afslå det fremsendte tilbud.

For os, er in-situ bevaringsarbejdet med den biologiske mangfoldighed og beskyttelse af genetisk integritet inden for domesticerede landracer, nationale men også regionale, det som vi prioriterer højest. Vi finder det ikke hensigtsmæssigt, ud fra GRU's nuværende virke, snævre formål og allerede udarbejdede strategiplan, at tilbyde vores erfaring, ekspertise og arbejdskraft til dette, idet vi må konstatere, at de gode kræfter kan gøre meget mere nytte i forum af en fælles platform for alle avlere.

Vi har igennem årene bl.a. noteret os, at GRU på utallige måder, enten fordi det ikke har mandat til dette, eller fordi det ikke har forstået ordlyden, halter uopretteligt bagud i forhold til at opfylde de mest elementære kapitler i Biodiversitetskonventionen, som Danmark tiltrådte i 1992 sammen med 189 andre lande. Nedenfor gives udvalgte eksempler:

- GRU har i sin strategiplan indskrevet begrebet "in situ – bevaring", som slet og ret at være "bevaring af levende dyr." Dette er faktisk i strid med konventionen, hvor der ordret står: "In situ-bevaring: bevaring af økosystemer og naturlige levesteder og opretholdelse og genetablering af levedygtige populationer af arter i deres naturlige omgivelser og, for så vidt angår opdrættede eller dyrkede arter, i de omgivelser, hvor de har udviklet deres særlige egenskaber." Kapitel 8 i samme konvention beskriver i utvetydige vendinger, hvorledes in situ – bevaring skal praktiseres. Det er direkte katastrofalt, at man fra udvalgets side tilsidesætter det vigtigste kapitel i hele konventionen. Enhver levende organisme tilpasser sig og ofte i løbet af ganske få generationer til det miljø, hvilket indbefatter foder og opstaldning, som dyret bliver født ind i. Derfor er der overordentlig stor risiko for, at den genetik, som man gerne vil bevare, forsvinder ved genetisk tilpasning, hvis ikke man respekterer og arbejder for mest mulig in situ-bevaring.
- GRU er totalt lukket hvad angår oplysninger om udviklingen inden for de enkelte racer. Dvs. at avlerne reelt ikke ved, hvor mange levende individer, der er tilbage, idet GRU i modsætning til perioden 2004 – 2007 ikke mere offentliggør en årlig status. Dog har vi kunnet konstatere, at på trods af, at man fra GRU's side sidste efterår, slog stort op, at "Dansk Landracesvin anno 1970" er "reddet", så var det offentliggjorte antal af individer faldet i forhold til den tidligere periode. Derfor frygter vi det værste inden for

alle de øvrige racer.

Ved gennemgang af FAO's liste over husdyr, som ligger på www.dad.fao.org, kan vi se, at de sidste indberettede tal er fra 2006, ligesom der findes flere forældede oplysninger om avlerorganisationer m.m. Derfor er vi alvorligt bekymrede for, hvorvidt overvågningsprogrammet, som man har forpligtet sig til, overhovedet virker.

- Vores medlemmer giver ofte tilbagemeldinger om oplevelser af, at det er yderst besværligt at få faglig kompetent hjælp, hvis man henvender sig til GRU.
- Vores medlemmer oplever gang på gang, at de ikke selv har mulighed for at bestemme, hvilket tyremateriale i form af sæd, de vil bruge i deres avlsarbejde, men er henvist til, at bruge det, som GRU vil udlevere.
- Inden for de enkelte racer, er det muligt at oprette racekoder, som identificerer forskellige linier, som meget vel kan have forskellige unikke egenskaber. Disse koder, har man indtil nu ikke villet arbejde på, at få oprettet, således at avlerne reelt kan samarbejde om at beskytte integriteten i deres besætninger.
- Generelt har vi meget lidt kontakt med GRU, idet vi oplever dem som alt andet end udfarende og samarbejdssøgende. Dette kan skitseres ved bl.a. det faktum, at man i 2009 udarbejdede en "Strategiplan 2009 – 2012", som man først involverede avlerne i, efter at den var vedtaget. Dette på trods af, at Biodiversitetskonventionen direkte og bl.a. i kap. 8 opfordrer til at "respekttere, beskytte og bevare viden, nyskabelser og praksis, der findes hos indfødte og lokale samfund med en traditionel levevis, som har betydning for bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed, og fremme udbredt anvendelse af viden, nyskabelser og praksis af denne art, med indehavernes godkendelse og deltagelse, og anspore til retfærdig fordeling af fordelene ved udnyttelsen af viden, nyskabelser og praksis af denne art."
- GRU beskæftiger sig "kun" med gamle danske husdyrracer, hvorfor man burde forvente, at dette var et overskueligt område. Ovennævnte eksempler og flere til viser dog det stik modsatte. Problemet er så "bare", at nogle af de "gamle" racer, som man beskæftiger sig med reelt ikke er "gamle" racer, som eksempel kan nævnes, at man har samarbejdsaftale med en hesteforening, som benytter sig livligt af indkrydsning med en hel palet af Danske Varmblods heste og såmænd også organiserer ponyer; men at man ikke ønsker at samarbejde med endsige yde hjælp til en forening, der organiserer avlerne af landets største bestand af renstammede dyr inden for racen.

GRU har begrænsede midler at arbejde med, og vi har ved selvsyn kunnet konstatere, at en stor del af disse midler går til administration. Da GRU, som det fremgår af ovennævnte eksempler, ikke er nær en målopfyldelse af internationale aftaler, vil vi opfordre til at udvalget bliver nedlagt, og at de midler, som Danmark har forpligtet sig til at bruge på bevaringsarbejdet med oprindelige landracer, bl.a. dyretilskuddene, bliver tildelt avlerne via elektroniske indberetninger og ud fra ens afstukne retningslinier, således at flest mulige penge kommer dyrene til gode.

Tilskud til avls- og raceforeninger er også en relativ stor post, men i vores øjne med meget lille effekt, under den nuværende praksis. Vi finder det derfor hensigtsmæssigt, at alle pengene, så vidt muligt går direkte til avlsarbejdet. Avls- og raceforeningernes virke og muligheder kunne så i stedet indkorporeres i Grøn Vækst, således der her fremover var mulighed for at søge midler til større fælles aktiviteter, der kunne fremme bevaringsarbejdet.

Vi har et stærkt ønske om, for de stærk udryddelsestruede racers skyld, at indgå i et ligeværdigt samarbejde med staten Danmark, således at målene i Biodiversitetskonventionen og efterfølgende protokoller fremover kan blive overholdt.

Vi finder det formålsløst, at udpege nye repræsentanter for en 4 års periode til et udvalg, som rettelig ikke tilnærmelsesvis har nået de mål, der er udstukket i Biodiversitetskonventionens kapitler om domesticerede racer. Da der inden udgangen af 2011 samtidig er folketingsvalg, finder vi det ekstra absurd, at forny et ministerielt udvalgs mandat. Ligegyldigt hvilken konstellation det nye folketing må få, mener vi, at både kommende ministre og de øvrige Folketingsmedlemmer alvorligt bør samarbejde om en opgradering af målopfyldelsen for overholdelse af Biodiversitetskonventionen.

Bevaringsarbejdet med domesticerede dyr og planter bør have selvstændig status og ikke være underlagt et erhvervsministerium, som Fødevarerministeriet jo unægtelig er. Biodiversitetskonventionen omhandler både vilde og domesticerede arter, hvorfor ansvaret for overholdelse af denne bør være placeret på ét sted. Ideelt bør det samlede ansvar høre under f.eks. Justitsministeriet eller Udenrigsministeriet, da det jo er en konvention, der hidrører direkte under FN. Et "Institut for Biodiversitet", der på samme måde, som Institut for Menneskerettigheder rådgiver borgere og politikere, samt går eksisterende og fremtidig lovgivning efter i sømmene, vil være optimalt. Biodiversitetskonventionen handler, som samlet værk, om fødevarerensuverænit, dvs. muligheder og rettigheder som vi skal sikre kommende generationer gennem beskyttelse af natur og fødekilder.

Læs hele teksten på:

www.heimdalgen.dk

Skolebørn dyrker lægeurter

I Bhutan har regeringen startet et program hvor skolebørn dyrker lægeurter i skolen.

Klimaforandringer mm. truer mange traditionelle lægeplanter i Himalaybjergene, og urtehaverne er en del af et program, der skal uddanne de opvoksende generationer i naturbevaring, og miljø.

I første omgang vil urtehaverne blive etableret i 180 skoler.

Minister for skov og landbrug Pema Gyamtsho udtalte, at klimaforandringerne er den største udfordring for det lille land, og at indsatsen for at forebygge konsekvenserne i Himalaya regionen hidtil har været alt for lille.

Herbal Garden Initiative blev lanceret i Thimphu 16. November 2011, som del af en event for unge kaldt:

Connecting from Space to Village – Empowering Youth for Climate Action in the Himalayas.

Prinsesse Ashi Euphelma Choden Wangchuck åbnede begivenheden.

Prinsesse Ashi Euphelma Choden Wangchuck ses her sammen med prins Khamsum Singey Wangchuck.

Læs mere her:

<http://www.bhutanobserver.bt/schools-grow-medicinal-herbs/>

Afsender:

Center for Biodiversitet
Hvejselvej 127
7300 Jelling

Afsender: info@biodiverse.dk

Center for Bio-diversitet ~ for livets mangfoldighed

Center for Bio-diversitet er et uafhængigt informationscenter.

Formålet er at informere om bevarelsen af den levende kulturarv - den traditionelle småavlerkultur og mangfoldigheden i kulturplanter og husdyrracer.

Blandt andet gennem udgivelse af Loci.

Som en ikke-regeringsorganisation kan Center for Bio-diversitet tale de truede dyr og planter sag ud fra et rent bevaringsorienteret perspektiv - fri for politiske overvejelser.

Og vi kan ligeud gøre opmærksom på en uheldig udvikling - fri af organisatoriske bindinger og kommercielle hensyn.

I "gamle dage" havde man et mere varieret udvalg af sorter - tilpasset lokale forhold, der var en kartoffelsort og en jordbærsorter for enhver smag og til ethvert formål. Nu har vi kun få sorter, som er velegnede til masseproduktion. De smager næsten ens - ikke særligt spændende!

Den biologiske og den kulturelle mangfoldighed går hånd i hånd. De gamle sorter og racer og den folkelige småavlerkultur hører sammen.

Danmark er forpligtiget af Riokonventionen til at beskytte begge dele!

Center for Bio-diversitet ønsker almindelige menneskers ret til den biologiske mangfoldighed sikret. Som støttemedlem får du forskellige medlemstilbud, rabat på bøger, og modtager Loci - 2 gange årligt, med artikler om den levende kulturarv, bevaringsværdige sjældne sorter og racer, småavlerkulturen og bevarelse af naturlig genetisk variation og mangfoldighed.

www.biodiverse.dk

Center for Bio-diversitet®